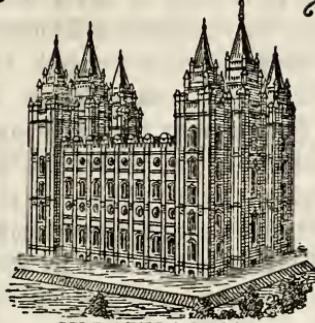

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kunskaben, Hjernen og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste Juli 1901.

50de Aargang.

Apostel Francis M. Lymans Ankomst-Hilsen.

Min elskede Broder, Platte D. Lyman, eders sidste Præsident, og hans Raadgivere, James L. Mc. Murrin og Henry W. Naishitt, ere afrejste fra dette Land efter en lang og tilfredsstillende Mission; Ansvaret for den europæiske Mission hviler nu paa eders ringe Ejener for Kristi Skylb. For at Eldsterne og de Hellige maatte kunne forstaa min Stilling, vil jeg citere nogle saa Linjer fra mit Beskikkelses-Brev, som blev givet mig af Præsident Lorenzo Snow og hans Raadgiver, Joseph Smith: „Eftersom Platte D. Lyman er blevet afløst fra sit Arbejde for at rejse til sit Hjem, er De blevet kaldet og beskikket til at overtage hans Plads som Præsident over den europæiske Mission. Det vil være Deres Pligt som Præsident at overtage Bestyrelsen over Missionen og alle Forretninger, der staa i Forbindelse med den, at paase, at Evangeliet bliver prædiket saa meget som muligt i Landene, hvor Eldsterne nu befinde sig, og at benytte enhver Lejlighed, som maatte fremkomme, til at sende Evangeliets glade Budskab til Steder, hvor det endnu ikke er prædiket, eftersom Herren bereder Vejen. Kort sagt, vi ønske, at De vil gaa som en Jesu Kristi Ejener, fuldkommen beredt til at udføre enhver Pligt, som hører til Deres Kaldelse, og at De maa præsidere med Visdom og Værdighed over alle Kirkens Unliggender iblandt disse Nationer med Fuldmagt til at ordne alle Forretninger, henhørende dertil, og at gøre saadanne Forandringer og Bestikkelsler, som De efter Herrens Alands Vedelse maatte anse nødvendige til Herrens Værks Belfærd og Udbredelse og til at advare Folkene i Deres Arbejdsmark, over hvilke De er beskikket til at præsidere.

Vi ønske at indprente paa Deres Sind, at Herrens Lov angaaende de Helliges Tiende bør ihukommes og læres baade af Dem selv og af Brødrene, som virke paa Konferencerne i Storbritanien og paa Europas Fastland, og at den største Sparhommelighed bør paanødes Eldsterne med Hensyn til de Midler, der maatte komme Dem i Hænde, ligesom ogsaa i Udførelsen af Forretninger paa Missions-Kontoret i Liverpool."

Disse ere mine Pligter, og jeg haaber ved Herrens Hjælp og hans Hellig-Ålands Inspiration at være i Stand til at udføre dem; jeg stoler paa de præsiderende Eldster og paa Præstedømmet i Allmindelighed, at de af al Magt ville hjælpe mig, saa at vort Arbejde i Herren ikke skal vorde forgæves. Jeg forventer at besøge alle Missionens Konferencer baade i Britanien og paa Fastlandet. Jeg ønsker ogsaa at ordne og at raadføre mig med Præstedømmet og at afgive mine Rapporter til Autoriteterne hjemme saa hyppigt og udførligt, som Bejligheden tillader. Den hele Missions Velfærd ligger nrig paa Hjertet; jeg haaber at se den gaa fremad og trives, saa at dette store sidste Dages Værk maa opfylde og udrette alt, hvad Profeterne have talet, og det, som Herren ønsker. Jeg venter at blive bekendt med mange af de Hellige og at finde dem foretagsomme, trofaste, lydige og fremadskridende; de kunne forvente min Tro, mine Bønner og Velsignelser for deres Bedste; jeg haaber at opnaa deres, og jeg ønsker at se dem mere og mere interesserede i at høje Eldsterne deres Bistand ved at indbhyde Slægt og Venner til vore Møder; jeg haaber at høre, at de holde „Visdomsordet“; jeg ønsker, at de maa forstaa Tiende-Princippet, at de maa være ørlige, fulde af Bøn, sande og levende, at de maa kunne samarbejde med det lokale og omræjsende Præstedømme saa vel som med mig i mit Kald som Præsident over denne store Mission samt med Profeter og Apostle i denne Uddeling.

Herren har givet os et stort Arbejde at udføre, og vi have et stort Program beredt for os. Vi ønske at virke i denne Retning med gen-sidig Tilstro og god Vilje, at vort Eksempel maa føles, hvor som helst vi befinde os, elskende Evangeliets Teori, men givende vort Liv til dets Udvælelse i vore egne Sjæle, saa vi maa have den Almægtiges Bisald.

Vi ville forblive hos eder saa længe, som Herren ønsker; vi ere her paa Grund af hans guddommelige Kaldelse og skulle forblive her, indtil han siger: det er „nok“. Jeg beder, at G. ville skænke nrig eders hjertelige Medvirken, saa at Arbejdet kan vokse i vore Hænder, og der kan blive en stor Indsamling af den, som skulle frelses.

Jeg beklager eders Tab af min Forgängers Erfaringer, skant Arbejder-Skifte karaktiserer det sidste Dages Værk; men i alt saadant bør vi lære at overføre vor Kærlighed, Tro, Tillid og Understøttelse til hvem som helst, Herren maatte kalde til at befordre vort Velfærd og opbygge hans Rige. Naar vi gøre det, er alt, som det bør være, og

naar vi gøre det, beder jeg Faderen i Jesu Kristi Navn at tilsmile og velsigne eder alle.

Eders Ven og Broder i Evangeliet og for dets Forfremmelse
Francis M. Lyman.

Trondhjems Konferenee.

Lørdag den 18. og Søndag den 19. Maj afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Trondhjem; det første Møde blev afholdt i Lokalet Besselsgade 26 og begyndte Lørdag Aften kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident C. C. Rønnow fremstod og hød de Førsamlede Velkommen. Til Stede vare Missionærerne James L. Murrin af Præsidentskabet over den europæiske Mission; C. D. Fjeldsted af Præsidentskabet for de Halvfjerds; Søster Josefine Booth af den skotske Mission; A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; C. C. Rønnow, Præsident over Trondhjems Konference; J. M. Lauritsen, T. A. Frederiksen, E. C. Lybbert, W. R. Skanchy, M. H. Knudsen, C. C. Binderup, C. J. Olsen, H. C. Larsen, C. O. Larsen, Parley Petersen, A. Nowell og J. M. Petersen.

T. A. Frederiksen udtalte sin Glæde over Lejligheden, han havde til at forklare Evangeliets første Principper. M. H. Knudsen talte om Frajaldet og Kirkens Genoprettelse i vore Dage. A. Nowell talte om, hvorledes Guds Tjenere møde Modstand i Verden.

Til Afveksling blev en Salme sunget.

Præsident J. L. Mc. Murrin talte derpaa (med J. M. Lauritsen som Tolk) om Forvirringen, som hersker i Verden angaaende det sande Evangelium, og paaviste, hvorledes dette kunde findes.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen kl. 10 i Goodtemplar-Lokalet paa Rosenborg og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident C. C. Rønnow foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter, Præsidentskabet over den europæiske Mission, A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission samt E. C. Lybbert som Præsident over Trondhjems Konference til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag bleve vedtagne enstemmigt. H. C. Larsen og W. Skanchy har Bidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Parley Petersen sagde, at enhver bør undersøge Evangeliet, før de ere i Stand til at dømme desangaaende. — C. J. Olsen talte om, at Ingen maa bygge sin Tro paa Mennesker, men paa den rette Grundvold.

Magnus Petersen sang en Tenor-Solo.

Søster Booth (med J. M. Lauritsen som Tolk) talte om dette Livs Ustadighed og Korthed; enhver bør søge efter Sandheden; hun viste,

hvorpåledes denne var at finde. — Præsident A. L. Skanchy talte om sine tidlige Erfaringer, hvorpåledes han fandt Sandheden, og hvorpåledes han blev førfølgt i sin Fjødeby Trondhjem.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte om Eftermiddagen kl. 4 og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident C. D. Fjeldsted talte om, hvorpåledes Evangeliet var gengivet ved Profeten Josef Smith, hvorpåledes Præstedommet var beseglet paa ham af dem, som besad det i gamle Dage, og at dette Værk er oprettet for at berede Vejen for Herrens Komme.

Koret sang Salmen Nr. 201.

J. M. Lauritsen talte om, hvorpåledes de Sidste-Dages Helliges Missionærer blevne udsendte, samt om Kraften, der fulgte dem i Udbørslen af deres Arbejder.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencens sidste Møde fandt Sted om Aftenen kl. 8 og aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident J. L. Mc. Murrin (med J. M. Lauritsen som Tolk) bar et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og beviste af Historien, at Sandheden altid har mødt Modstand; han nævnede Galilæo, som paastod, at Jordens var rund som en Kugle og bevegede sig i Rummet, og Kolumbus, som paastod, at der var Land paa den anden Side af Verdens-Havet. Han vidnede ogsaa om mange af Sandhederne, som findes i Bibelen.

Til Afsvælling sang C. J. Olsen og Magnus Pedersen en Duet.

Præsident A. L. Skanchy bar et kraftigt Bidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Gud igen har oprettet paa Jordens til Menne-skernes Frelse.

C. C. Rønnow sluttede med at høre sit Bidnesbyrd. Han takkede de Hellige for deres Omgængelighed og den Hygge, de havde beredt ham, medens han havde været i Trondhjem, hvilket han vilde mindes, saalænge han levede. Han formanede de Hellige til Trofasthed og Standhaftighed i Evangeliet samt takkede de Førsamlede for deres Opmærksomhed under Konferencen. Konferencen sluttede med, at Koret sang „De Genløste“ og Takføjelse af J. M. Lauritsen.

Præstedomsmøde blev afholdt om Mandagen, hvor mange gode Raad og Lærdomme blevne givne af Præsidenterne, og hvor Missionærerne aflagde deres Rapporter over Værkets Fremgang i de forskellige Grene. Rapporterne udviste, at følgende Arbejde var blevne udført siden sidste Konference: 12,750 Skrifter og 885 Bøger uddelte; 10,423 Fremmedes Huse besøgte; 2,188 evangeliske Samtaler og 175 Møder afholdte; 13 døbte. Missionærerne beskikkedes til at virke i følgende Grene; i Trondhjem: C. C. Lybbert og W. R. Skanchy; i Christianslund: M. H. Knudsen og C. C. Binderup; i Ørelandet: C. J. Olsen

og H. C. Larsen; i Harstad: C. O. Larsen og Parley Petersen og i Levanger: A. Novell og J. M. Petersen.

Et Søndagskolemøde blev afholdt Mandag Aften Kl. 8, hvor et meget godt Program blev udført, og hvor Præsidenterne A. L. Skanchy og C. C. Lybbert talte opmuntrende til Skolens Lærere og Elever.

John Øjen, Skriver.

Konferencen i Stockholm.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet, Horsgatan 80, Stockholm, Lørdag den 24., Søndag den 25., Mandag den 26. og Tirsdag den 27. Maj 1901.

Nærværende vare følgende Missionærer fra Zion: Præsidenterne J. L. Mc. Murrin, A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted, Søster Josefine D. Booth, Eldsterne John Johnsen, Joseph J. Cannon, K. A. Anderson, Emil Erickson, A. H. Farley, J. L. Olson, C. A. Larson, Albert Swenson, J. N. Stohl, N. O. Gyllenstog, Joseph Felt, C. A. Matteson, P. Sundwald jun., P. W. Erickson, G. W. Teudt, M. L. Lee, Nephi Wahlström, G. W. Forsberg, Niels Anthon, Angus Berlin, Erick Olson, Oleh Anderson, A. J. Sørensen, P. G. Lundell, J. H. Hansson, Victor Johnsen, R. A. Christensen samt C. H. Carlquist og Emil Anderson fra Göteborgs og C. C. Rønnow og J. M. Lauritsen fra Trondhjems Konference.

Lørdagen den 24. afholdtes to Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave Rapporter over de forskellige Grene samt over det Arbejde, der var blevet udført siden sidste Konference; de udtrykte alle deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere.

I Aftenværet Kl. 8 bare følgende Brødre kraftige Bidnesbyrd om Sandheden af det Budskab, de ere udsendte for at forkynde: P. Sundwald jun., N. Wahlström, M. L. Lee, J. Felt, K. A. Anderson, A. Berlin og P. G. Lundell.

Søndag den 25. Kl. 10 Formiddag. Præsident J. Johnson talte om Dagens Betydning samt om, hvad der foregik paa 1. Pinsedag. C. A. Larson var glad ved at samles med de Hellige og formandede alle til at leve saaledes, at den Hellig-Åland altid kunde paavirke dem til at gøre, hvad der var ret. Præsident C. D. Fjeldsted talte om „Mormonismen“; den var oprettet af Gud og ikke af Mennesker; Trelseren udsendte sine Disciple uden Forberedelse i nogen Undervisnings-Anstalter, men ikke desto mindre havde de den fornødne Myndighed til at løse og binde paa Jordens, saa Herren selv anerkendte den, og denne Myndighed er lige saa nødvendig i Dag, som den var før. Taleren

bevidnede, at de unge Missionærer besad denne Myndighed, og han formanede alle til at give Agt paa det Budstaf, de forkyndte.

Søster Josephine Booth, med Ældste G. W. Teudt som Tolk, sagde, at i de to Aar, hun havde været paa Mission i Skotland, var hun kommen i Berøring med mange, som alle havde forskellige Meninger om Religions-Spørgsmaalet. Men hun havde i det hele taget fundet, at de alle mere eller mindre vare afvegne fra den sande Lære og bestred Abenbaring fra Himlen, endskønt Bibelen udtrykkelig tilkendegiver, at Herren altid har talet til sit Folk gennem sine Tjenere, Profeterne.

Mødet Kl. 2 aabnedes som sædvanligt. C. C. Rønnow sagde, at endskønt de Sidste-Dages Hellige ere et foragtet Folk, lære de dog den eneste Vej til Salighed, og det staar ikke i Menneskenes Magt at forandre den. N. O. Gyllenskog talte om Grundprincipperne i Kristi Kirke; selv om en Engel vilde prædike dem anderledes, vilde de ikke blive antagne af Faderen. Niels Anthon talte om, hvorledes Folk i vore Dage sige, at hvis de havde levet paa Kristi Tid, vilde de have antaget hans Lærdommie; Trelseren sagde til Folket paa sin Tid, at de skulle prøve Læren og se, om han talte af sig selv eller af en anden, hvilket ogsaa vi sige.

Koret sang Salmen Nr. 184.

Præsident Mc. Murrin, med Broder Teudt som Tolk, beviiste af Skrifterne, at Gud blot anerkender een Slags Daab, samt at de, som døbe spæde Børn, udføre en Handling, der er meget afvigende fra Kristi Lære, eftersom den forefriker visse Principper, der skulle gaa forud for Daaben, og som spæde Børn ikke kunne satte, langt mindre efterleve. Taleren lovede, at alle, som i Oprigtighed vilde undersøge Læren, skulle erføre, om den var sand eller ej.

Konferencen fortsattes Kl. 6. Efter at Mødet var aabnet paa den sædvanlige Maade, talte Joseph J. Cannon om den Glæde, der findes i Evangeliet, hvilken Verden ikke kender. Vi ere villige til at forlade vore Hjem og alt for at forkynde dette glade Budstaf til vore Medmennesker. Vi have adlydt Grundprincipperne og ere ved Daaben indlemmede i Kristi Kirke; vort Ønske er nu at gaa fremad til Fuldkommenhedens Maal. Søster Booth talte, med Broder Cannon som Tolk, om de forskellige Organisationer, der findes iblandt de Sidste-Dages Hellige, hvorfra de Fattige besøges og hjælpes af den kvindelige Hjælpeforening. Ungdommen har ogsaa gensidige Uddannelses-Foreninger, hvor de belærer om Evangeliet saa vel som om andre nyttige Emner. De Sidste-Dages Hellige ere som et Hele meget bedre Folk, end man i Almindelighed antager.

Præsident C. D. Fjeldsted talte om Tilstanden iblandt de Sidste-Dages Hellige og formanede alle til at have indbyrdes Kærlighed til hverandre. Vor Fader visste os et herligt Eksempel paa dette Princip,

idet han gav sin enbaarne Son som et Forsonings-Offer for den faldne Menneskeslægt.

Koret sang den 24. Davids Salme.

Præsident Skanchy talte dernæst om, hvorledes den sande Lære forsalskedes, samt om, hvorledes den i Følge Profeterne efter er blevet oprettet i vore Dage, og Forfølgelser synes at være en naturlig Følge af at annamme Sandheden. Præsident Mc. Murrin med Broder Anthon som Tolk takkede alle for deres Opfrelse for hans Skyld og erindrede dem om Øøftet, at den, som giver en ringe Herrens Ejener kun et Glas koldt Vand, skal ingenlunde miste sin Øøn.

Mandagen den 27. Kl. 11 afholdtes Medlems-Forsamling, hvor Nadveren blev uddelt, og hvor Kirkens Autoriteter foresloges og enstemmigt antoges. Præsident Skanchy talte om, hvorledes han i Forening med Præsident Hjeldsted med Glæde havde lyttet til de givne Rapporter, hvilke var fuldkommen tilfredsstillende. Han omtalte deres Ærinde: om muligt at anskaffe større og mere indbydende Lokaler, som de Hellige kunde samles i for at udføre deres Gudsdyrkelse. Præsident Hjeldsted gav mange gode Raad og formanede de Hellige til at leve i Kærlighed med deres Tros-Søskende og være levende Lemmer paa Kristi Legeme, saa de ikke risikere at blive afflaerne og hortkastede.

Kl. 6 afholdt Søndagskolen Konference; et Program udførtes af Eleverne paa en behagelig Maade og visste, at Søndagskolen i Stockholm er i en blomstrende Tilstand, og at Børnene have gode og kompetente Lærere og Lærerinder. Præsident Skanchy roste Skolen for dens Fremgang og formanede Lærerne til ikke at trætte de smaa med lange Lektier eller Programmer. Taleren visste, hvilke gode Resultater der opnaas ved Søndagskolen, og udtalte Haabet om, at de smaa maa beholde deres Renhed og Uskyld.

Tirsdag den 28. Kl. 11 Formiddag afholdtes et Præstedomis-Møde, hvor Missionærerne modtoge gode og tidsvarende Raad og Lærdomme samtidt bleve kaldede til at virke i følgende Grene; i Stockholm: Joseph J. Cannon, Nils Anthon, A. H. Farley og Joseph N. Stohl; i Eftfultuna: Gustav W. Teudt, C. L. Anderson jun. og Rudolph A. Christenson; i Uppsala: Joseph Jensen og Martin L. Lee; i Örebro: Albert Swenson og Nephi Wahlström; i Westerås: P. G. Lundell og P. Sundwald jun.; i Solvvarbo: Angus Berlin og Gustaf W. Forsberg; i Sundsvall: Peter W. Erickson og Oley Anderson; i Gotland: Joseph Felt og Joseph Olson; i Gefle: Carl A. Mattson og Abraham J. Sörenson samt i Luleå: Carl A. Larsson og Victor Johnsson.

De i Konferencen virkende 27 Missionærer have udført følgende Arbejde siden sidste Konference: 27,113 Skrifter og 82 Bøger udsprede; 34,226 Fremmedes Huse besøgte; 4,012 evangeliske Samtaler og 1,246 Møder afholdte samt 56 døbte og 27 Børn velsignede. G. W. Forsberg, Skriver.

Den 1ste Juli 1901.

Hdmighed og Magt.

Hdmighed er den ægte kristelige Aaland; uden den har den sande Kærlighed, som Paulus saa smukt beskriver, ingen sikker Grundvold at hvile paa. Der kan intet Hovmod være i Himmeriges Rige. Jesus sagde: „Uden jeg omvende eder og blive som Børn, skulle jeg ikke indgaa i Himmeriges Rige. Deraf, hvo, som forneder sig som dette Barn, er den største i Himmeriges Rige.“ „Men,“ spørger En, „er Stolthed ikke nødvendig til Værdighed?“ Jo, den Stolthed, der med Foragt ser paa enhver Nedværdigelse til uædle Handlinger, til upassende Ord og til urene Tanker; den Stolthed, som leder en Mand til Udmærkelse, ikke til at overgaa sine Brødre, men sig selv; den Stolthed, som siger: Jeg er vishere, end jeg var i Gaar; jeg er stærkere, end jeg var i sidste Uge; jeg er bedre, end jeg var forrige Maaned; jeg besidder mere Medfølelse og Kærlighed til mine Medmennesker, end jeg havde i Fjor; den Stolthed, der ser ned, ikke med Foragt, men med Ønsket om at oploste, der ser op, ikke med Misundelse, men efter et følgeværdigt Eksempel.

Kristus er det store Eksempel paa Hdmighed; i hans Liv og Være finde vi en fuldkommen Overensstemmelse. Disciplene blevе ofte formannede til at være hdmige og ikke tragte efter menneskelig Udmærkelse; i Forbindelse hermed siger han: „Thi den, sig selv ophøjer, skal fornedres; og den, sig selv fornederer, skal ophøjes.“ Embeds-Stolthed burde ikke findes i Kristi Kirke, og kun den, som er villig til at udføre en underordnet Stands Pligter, er værdig til Ansættelse i en Stilling, der udkræver Paalidelighed. Den, som ikke vil lade Andre herske over sig, er udygtig til at herske over Andre. Tidsalderens Fordomme have indpodet den Tænkemaade hos Folk, at en Person opøjes saaledes ved at faa et Embede, at det bør eftertragtes, men i Kristi Kirke burde Embedet søge Manden, ikke Manden Embedet. Embeds-Søgeren er i Almindelighed usikkert til Embedet; thi han søger det ikke for at være det, men for at det skal være ham. Profeten Josef Smith sagde: „Vi have lært af Erfaring, at det næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, at de, saa snart de faa lidt af, hvad de anse for Mynghed, straks begynde at udøve uretfærdigt Herredømme.“ Hvor forskellig er ikke denne Aaland fra Frelserens Vare! Da der var Strid iblandt Frelserens Disciple, angaaende hvem der skulde være den største iblandt dem, fortalte han dem, at „Folkenes Konger herske over dem, og de, som have Magt over dem, kaldes naadige Herrer. Jeg skulle derimod ikke være saaledes; men den største iblandt eder være den yng-

ste, og den øverste som den, der tjener." En utilfredsstillende Tragten efter et Embede og den Øre, som antages at følge med et saadant, har foraarsaget Fal d og Apostasi af mange fremragende Mænd i Kirkens tidligere Historie, og de samme Uarsager ville frembringe de samme Virkninger i alle Tidselde og til alle Tider.

Enhver, som er kaldet ud fra Verden og har paataget sig Kristi Navn, burde ved Tro, Ydmighed, Bon og Opmerksomhed stikke sig saaledes, at han eller hun kunde udfylde enhver ansvarsfuld Plads, til hvilken de maatte blive kaldet, og de kunne være overbeviste om, at Herren ikke vil tage dem af Syne, men gennem sine inspirerede Tjenere sætte hver af dem i den Stilling, til hvilken de ere forberedte, og hvor til deres Egenskaber passer. Et Menneske kan ikke sættes paa noget farligere Sted end paa en Tinde, hvor det staar i Fare for at blive svimmelt; jo større Højden er og jo hurtigere Ophøjelsen, des større er Faren for Fal d.

Præstedømmet er et helligt Tillidshverv, for hvilket der maa gøres Regnskab, og det vil være godt for den, som bruger det i Ydmighed, alene til Guds Øre. Alle, som ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger, burde erindre følgende skonne Citat fra Pagtens Bog, 121. Kapitel, 34.—36. og 41.—42. Vers: „Se, mange ere kaldede, men faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjarter ere de verdslige Ting hengivne, og de tragte efter menneskelig Øre, saa at de ikke kunne lære den ene Lektie, at Præstedømmets Rettigheder ere uadskillesigt forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden i Følge Retfærdighedens Principper. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udøves i Kraft af Præstedommet uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmadighed og uskrumtet Kærlighed, ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen.“ A.W. i Imp. Era.

Ankomst. Den 17. Juni ankom følgende Ældster fra Zion: Aleksander Elquist fra Grantsville og J. S. Jørgensen fra Ephraim, Utah. Vi byde dem et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelse. Øvnenøvnte Ældster beskikkedes til at arbejde som følger: S. J. Jørgensen i Aarhus' og Aleksander Elquist i Göteborgs Konference.

Afløsning. Ældste C. F. Olsen er ifølge eget Ønske afløst fra sin Missions-Wirkomhed i Københavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem paa Grund af finansielle Omstændigheder.

Om Børneopdragelse.

Ikke i noget Hjem finder man to Børn fuldkommen ens. Tvillinger have ofte stor Lighed, men adskille sig altid mere eller mindre i visse Punkter. De Forældre eller Lærere, som opstille en Mængde Regler og ville behandle deres Børn aldeles ens, begaa et Fejlgreb, der grænser til Forbrydelse. Thi medens det ene Barn trænger til den næst hensynsfulde, milde Behandling, vil en mere streng, bestemt Behandlingsmaade gøre mere godt ligeoverfor det andet. Forældre og Lærere maa bruge deres Autoritet med Forstand og Omtanke. Bange, forskrænkte Børn trænge til en mildere og forsigtigere Behandling end haardnakkede Børn. Det er Barnets timelige og evige Velserd, en Børneopdrager altid maa have for Øje, og Barnet skal altid føle, at det er elset. Den, som ikke holder af sine Børn, er kommen paa en sorgelig uret Plads, hvis han er bleven Børneopdrager.

Den gamle Regel, at Barnets Vilje maa „brækkes“ eller „bøjes“, har været Grunden til mangen en sorgelig Affære. Der har været dem, som bandede, skrämte og plagede Sundhed og Forstand fra deres Børn for at faa bøjet deres Vilje. At bøje et Barns Vilje paa en flig haard, uforstandig Maade kan faa til Følge, at Barnet gaar ud i Livet med en livslang, uerstattelig Skade. Viljen skal opøves, opløres og ikke „brækkes“ eller kues, og de Impulser, som faa at sige ligge bag Viljen, skal formes, dannes — med andre Ord: Barnet skal ledes, men ikke drives ind paa den Vej, dets Fødder i mange eller faa Alar ville komme til at betraede. Endog et lidet Barn lærer snart at elsker, hvad Moder elsker. Kærlighed, Mildhed, Erlighed, Alabenhed og Selvstændighed ere vigtige Faktorer i Karakterbygning, og hvis ikke Børneopdragelsen i Hjemmet og i Skolen gaar ud paa at opbygge Karakter hos Barnet, er den meningssløs.

Vore Børn skulle opløres til Selvopfrelse, Gavmildhed og Sandhedskærlighed. Mangt et Barn er bleven skrämmet til en Løgn af sine alt for nidkære, strenge Forældre eller Lærere. Man skalde altid tale Sandhed til Børnene og altid holde sit Ord til de Smaa. Har man lovet Barnet noget, faa har Barnet ogsaa Ret til at faa det. Naar Barnet ser og erfarer, at vi ere ørlige i Ord og Handling og beslritte os paa at leve et Liv i Sandhed, vil det selv prøve at efterligne os. Eksempletz Magt er stor ligeoverfor vore Børn. Maatte vi altid betænke dette.

Genvidig Venlighed og Høflighed er af meget stor Bethydning i Børneopdragelsen. Derfor bør ogsaa Forældre og Lærere være venlige og høflige mod deres Børn og formane Børnene til at være høflige og tjenstvillige mod Søskende og Kammerater saavel som til at „ære Fader og Moder“. Høfligheden holder endog ens Brede i Tømme, bringer

andre til at tænke samt tvinger ens eget „Teg“ i Baggrunden. Man kan ikke begynde før tidligt med at lære Barnet Høflighed.

De Småa, som vi kalde „vore Børn“, ere strengt taget ikke „vore“. De ere Guds Børn. Og det er lige saa sikkert, som at vi ere til, at vi skulle komme til at gøre Gud Regnskab for de Børn, han gav os. Maar vi paa den store Dag blive spurgt: „Hvor ere de Børn, jeg gav dig?“ saa ve os, hvis vi ikke med Sandhed kunne svare, at vi forsøgte at gøre vort Bedste for dem! At vi have samlet Rigdomme til vores Børn, støttet dem Fornøjelser og hjulpet dem til ørefulde Stillinger, vejer lettere end Åvner paa Herrens Vægtstaal, dersom vi have forsømt at lære dem at frygte og ære Gud.

Bikuben.

Tolstojs Filosofi.

Den Udmærkelse, der af de gejstlige og verdslige Autoriteter for nylig er blevet den russiske Grev Tolstoj til Del, giver hans Synsmade angaaende visse Emner særlig Interesse. Maaske intet nulevende Menneske har haft en haardere Kamp for at finde Lys end han. Hvis han endnu er i Mørke angaaende mange af Livets Opgaver, er det ikke, fordi han har undsladt i Oprigtighed at føge efter den Alriadne-Traad, der kunde lede ham ud af Labyrinten; det er snare, fordi han i sit eget Indre har søgt at finde det, som kun kan findes udenfor den menneskelige Forstands Afkroge.

Angaaende Spørgsmaalet om Ejendoms-Retten er Tolstoj kommen til den Slutning, at Besiddelse er i sig selv syndig. Paa hvilken Maade han har naaet dette Resultat, er vanskeligt at sige. Andre før ham have dog frembragt en lignende Lære. De have paastaaet, at Mesterens Eksemplc fordømte ikke alene den urette Brug af Rigdom, men Rigdommen selv. Tolstoj er gaaet til Yderligheder. En Mand eller Kvinde, som har en stor Ejendom, overtræder efter hans Opsattelse Guds Love, og at udgive Penge til Pynt er efter hans Menig en Synd.

Hans Ideer om de nuværende Regerings-Former ere ligesaa aabenbare. Han taler paa en fordømmende Maade om, at Stater opkræve Skatter; han siger, at i England, Frankrig, Amerika og i andre Lande med konstitutionelle Regeringer bestemmer den lovgivende Forsamling Skatternes Størrelse; at disse Forsamlinger, siger han, ere Folnets „foregivne Repræsentanter“, forandrer ikke Sagen, fordi Folgene kunne være saaledes organiserede, at „Parlamenternes Medlemmer ikke repræsentere Folket, men bestaa af faglærte Politikere, som intet andet Øjemed have end deres egen personlige Forfremmelse og deres Partiers Interesser; selv om de ikke ere det i Begyndelsen, blive de det, naar de faa

Sæde i Forhæmlingerne". Selvfølgelig, mener Grev Tolstoj, ere alle Magthavere, hvad enten de ere blevne dette ved Fødsel eller ved Folkets Valg, i Virkeligheden Magtranere. Han kan ikke se, at en Regering er nødvendig, og han ser intet godt hos dem, der besidde Magt paa Grund af deres Stillinger i Samfundet.

Det er næsten patetisk at se en Mester-Førstand som Tolstojs saaledes samle i Mørke for at finde noget, hvorpaa han kan bygge sit Haab om Menneske-Racens Fremtid. Han finder Fejl ved alt det, der eksisterer, men kan ikke finde noget Substitut. Hvor forsiktig vilde ikke den ganske Verden synes ham, hvis han kunde se gennem det Lys, som Aabenbaring fører paa den! Mange Fejl og Ufuldkommendenheder findes i det menneskelige Samfunds-Livs Organisation; men der findes ogsaa Hjælpemidler for dem, og det er forsikret os ved den Almægtiges Ord, at alt vil i Tidens Løb blive genoprettet til Fuldkommenhed, og at Fremskridts-Arbejdet daglig går fremad. Dette er Aarsagen til, at de, som tro paa Evangeliet, ere Optimister, endskønt de kunne finde lige saa mange Ønder omkring sig som Tolstoj, naar han omtalér den Verden, der omgiver ham. Og netop dette tilskynder dem til at gaa fremad med frimodige Hjerter for at medvirke til Menneskehedens Forbedring. De vide, at alt, hvad der udføres i denne Retning, vil frembringe Frugt i Overslodighed. Der er stor Førsel paa den Filosofi, som er af menneskelig Opfindelse, og den, som Evangeliet indeholder.

Den store Russer har endnu meget at lære. I blandt andre Ting burde han anerkende, at Rigdom kan blive brugt til Menneskehedens Bedste lige saa vel som Førstanden, at Øvrigheder ere oprettede af Universets Herre, og at der ikke kan findes nogen god Orden eller Fremgang uden under en passende Regering. Tolstoj kan maaske ikke i dette Liv opnaa at forståa dette, men han har mange Tilsængere, af hvilke ikke saa ere oplyste, unge og intelligente. Han har tilberedt en god Fordbund, i hvilken Sandhedens kosteligste Sæd turde finde Vækst og Næring. Hans Livs Arbejde kan ikke være forgæves.

Deseret News.

Den daarlige Vandringssmand.

„Jeg vilde gerne høre en Historie,” sagde en letfindig Ungling til sin Lærer, „jeg affskyr alvorlige Sager og kan ikke tale at høre Pre-diken.”

„Saa hør da,” sagde Læreren. „En Vandrer syldte sin Randsel med god Mad og skønne Frugter; thi hans Vej vilde føre ham igennem en vidstrakt Ørken. De første Dage vandrede han gennem smilende, frugtbare Egne, men i Stedet for at plukke de Frugter, som Naturen her i

rigt Maal frembød til de Rejsendes Førstfrieling, fandt han det behvemere at spise af de Levnetsmidler, han følte med sig. Snart naaede han Ørkenen, og efter at han havde vandret der nogle Dage, var hele hans Forraad opspist. Nu indtraadte en skæffelig Nødens Tid, thi her var idel Ørken; her fandtes ikke engang et Græsstraa — kun det hede Sand. Efter at han saaledes i nogle Dage havde forsømget i alle Hungerens og Tørstens Kvaler, opgav han Aanden.

„Det var en stor Daare,“ sagde Ænglingen, „at han ikke tænkte mere alvorligt paa, at han skulle vandre gennem Ørkenen.“

„Men handler du forstandigere?“ spurgte Læseren i en alvorlig Tone. „Du er paa Livets Rejse, som fører til Evigheden. Nu er den Tid, da du skulle samle dig den rette Bisdom og Gudsfrugts gyldne Frugter, men du er bange for Alvor og forspilder dit Livs Baar ved værdiløse Afspredelser. Bliver du ved saaledes, vil det gaa dig paa samme Maade paa dit Livs Rejse, som det gif den tankeløse Vandringemand.“

„Mormonismens“ Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

Det jeg fremstaar for eder ved denne Lejlighed, er det ikke min Hensigt at agere Missionærer; saa vidt jeg forstaar Indbydelsen fra „Denver naturvidenskabelige Selskab“, ønsker eller mener man ej heller dette. Nagtet mange Ord af vort rige engelske Sprog have tabt den store Fylde af deres oprindelige Mening, Skinner dog Ordet „Filosofi“ endnu stadig i Lyset af sin Afledning: at elsker Bisdom og Sandhed. Mine ydmige Bestræbelser ville derfor gaa ud paa at fremstille for eder den tydelige og usminkede Sandhed angaaende det religiøse System, som er bekendt for Verden under Navn af „Mormonismen“, og overlade til eders egen gode Dommekraft at vurdere Bigtigheden af min Fremstilling.

Og hvis jeg i mine Bestræbelser paa at udføre denne Hensigt skulle komme i Strid med nogle af eders antagne Meninger og fastsatte Trosvorfriester, twivler jeg ikke paa, at Æ ville tillade mig at give en tydelig Fremstilling og at have andre Meninger end Æ, ligesom Æ visse ligen have Ret til at have eders egne Ideer.

Dog tror jeg, at en klar og fordomsfri Sammenligning mellem „Mormonismens“ Lærdomme og andre kristne Sekters erklærede Trosvirkendelser vil vise flere Overensstemninger end Modsetninger, flere Ligeheder end Forskelligheder.

Naar man har ønsket, at jeg skulle tale til eder om „Mormonismens“ Filosofi, antager jeg, at man ikke venter nogen Diskussion om Kristendommen i Almindelighed eller dens Filosofi. Den „mormoniske“ Tros-Bekendelse, for saa vidt de Sidste-Dages Hellige have en erklæret Bekendelse, er fortrinsvis kristelig baade i Teori, Forkrift og Praksis. De kunne derfor passende spørge, hvori „Mormonismen“ adskiller sig fra andre bekendte Samfund — fort sagt, hvad er „Mormonismen“?

Lad os først erindre, at Udtrykket „Mormon“ med dets Ufledelser er ikke den officielle Benævnelse paa det Samfund, med hvilket det i Almindelighed forbindes. Dette Navn blev i Begyndelsen af Kirkens Modstandere anvendt som et Spottenavn, i Virkeligheden et Ægenavn; det havde uden Twivl sin Oprindelse fra en mørkvoerdig Bog, som Josef Smith i Kirkens Begyndelse havde udgivet, nemlig Mormons Bog. Ikke des mindre antog Folket Navnet, der var blevet dem paanødet. Organisationens rette Navn er „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“. „Mormonismens“ Filosofi indeholdes i dette Navn. Folket gør Krav paa, at dette Navn blev givet ved Åabenbaring, og at det derfor ligesom andre Navne, Gud i Følge Skrifterne har givet, er baade Navn og Titel forenet. Kirken nægter at følge noget Banner af menneskelig Oprindelse; den anerkender intet dødeligt Navn som en Del af sin Titel og afgiver saaledes fra Lutheranerne og Wesleyanerne, Calvinister og Mennoniter og mange andre, som alle, uagtet deres Organisation kan være forhjensfuld, deres Værdomme ophøjede og deres Stikke gode, erklære, at de ere Mæneds Efterfølgere. Den er ikke Moše Kirke eller Profeterenes, den er ikke af Paulus eller Kephas, af Apollos eller Johannes; ej heller er den Josef Smiths eller Brigham Youngs Kirke. Den fremhøver sin stolte Fordring som Jesu Kristi Kirke.

Den nægter at være et Navn, der antyder nogen besynderlig Lære, og den er saaledes forskellig fra den katolske, protestantiske, presbyterianiske, kongregationalistiske, unitarianiske, metodistiske og Baptist-Kirken; dens eneste Udmærkelse ved Navnet er Jesu Kristi Kirke.

I mine Bestræbelser for paa en fort og tydelig Maade af fremsætte denne Organisations vigtigste Værdomme for eder kan jeg ikke gøre noget bedre end at citere de saakaldte Tros-Artikler af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der under dette Navn have været bekendte for Verden i mere end 50 Aar.

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Hellige Land.

2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelser.

3. Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frølste ved adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.

4. Vi tro, at disse Ordinanser ere: 1) Tro paa den Herre Jesus

Kristus. 2) Omvendelse. 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere rettelig bemyndigede til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanser.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diaconer o. s. v.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Tungemaalsgaven, Profeti, Åabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.

8. Vi tro paa Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog.

9. Vi tro alt det, som Gud har åabenbaret, alt det, som han nu åabenbarer, og vi tro, at han endnu vil åabenbare mange store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israels og paa Genbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fælmland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jordens i et Tusind Aar, og at Jordens vil vorde fornøjet og modtage sin paradijsiske Herlighed.

11. Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almege-tige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, øre og opretholde Lovene.

13. Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kyf, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt“, vi „haabe alt“, vi have udstaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt“. Vi eftertragte alt, hvad der er dydig, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Denne korte Fremstilling udkom med Josef Smiths Underskrift — den Mand, om hvem de Sidste-Dages Hellige tro, at han var Redskabet i Guddommens Hænder til at genoprette Kristi Kirke paa Jordens i denne Tidernes Tyldeste Husholdning. Dog maa Ingen tænke, at Tro-Artiklerne, som jeg har oplæst for eder, ere eller erklæres at være en fuld Nodeks af Kirkens Lærdommme, thi en af „Artiklerne“ erklærer, at Tro paa vedvarende Åabenbaring fra Himmelten er et af „Mormonismens“ Karaktertræk. Men det kan fremhæves, at ingen, selv den ubetydeligste Lærdom er blevet fundgjort, der selv ved en fordrejet For tolkning kunde blive betegnet som værende i Strid med denne tidlige

Tros-Erklaering; ej heller har Kirken modtaget nogen Aabenbaring, der er i Strid med tidlige Aabenbninger til denne eller til nogen tidlige Uddeling.

Overfor de fleste Erklaeringer i Tros-Artiklerne kunne ikke faa kristne Sekter, overfor mange af dem alle kristne Organisationer vise Lydighed. Tro paa et højeste treeigt Vaesens Tilværelse og Magt; Tro paa Jesus Kristus som Menneskehedens Frelser og Genløser; Tro paa Menneskenes individuelle Ansvarlighed for deres egne Handlinger; Tro paa Untagelsen af den hellige Skrift som Guds Ord; Tro paa Rettigheden til at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende samt Tro paa alle moraliske Dyrder; — disse Principper ere Kristenhedens almindelige Ejendom. Der ligger ingen særlig „Mormon“-Fortolkning til Grund for de Sidste-Dages Helliges Vorstaelse af disse Tros-Principper, kun en bestemt Tydelighed og Bogstavelighed i deres Untagelse — grov Bogstavelighed og ulutret Materialisme, som nogle Modstandere have kaldt det.

Evangeliets Plan, saaledes som den antages og læres af de Sidste-Dages Hellige, er yderst tydelig, ja, sluffende i sin Tydelighed for det Sind, der søger sin eneste Tilsredsstillelse i Mysterier, og for den, der elsker Metaforer, Symbolisme og Forstillelse mere end Sandheden, der ikke behøver saadanne Prydeller. Kirken lærer, at skønt menneskelig Værdoms Visdom er noget af det mest ønskelige her paa Jorden, er den dog ikke nødvendig for at forstaa Evangeliet, og at den, der prædiger Ordet, maa være begavet paa en anden Maade end den lærde Skolastiker. „Mormonismen“ er ikke mindre for den vejsarende end for den lærde; den besidder en Letfattelighed, hvorved den passer lige saa godt for den ene som for den anden. Nogle faa særegne „mormoniske“ Grund sætninger kunne maaske undersøges med Fordel.

„Mormonismen“ erklaerer sin ubetingede Tro paa Guddommen som den hellige Treenighed, bestaaende af Faderen, Sønnen og den Hellig-Vland; enhver af disse tre som en særligt og individuel Personlighed; baade Faderen og Sønnen som Personligheder, der besidde Vander og udødelige Legemer; den Hellig-Vland som et aandeligt Væsen.

(Fortættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Inndhold.

Apostel Francis M. Lymans An-	Ankomst, Bestikkelse og Aflossning	201
komst-Hiljen	Om Børneopdragelse	202
Trondhjems Konference	Tolstojs Filosofi	203
Konferencen i Stockholm	Den daarlige Vandlingsmand ...	204
Red. Bem.: Ydmhghed og Magt	„Mormonismens“ Filosofi	205

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **N. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trukt hos **F. C. Bording** (B. Petersen).